

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Eerste keer

De das wil niet lukken. De anders zo soepele strop oogt als een in de knoop geraakt springtouw. Het Nieuwe Lid ziet zijn spiegelbeeld erboven zweten. In de hoek van de kamer staat zijn splinternieuwe boekentas. Gevuld met de agenda voor vanavond. Vijf a-viertjes? Hooguit. En een sinaasappel. Want Het Nieuwe Lid wil nog wel eens wat slapjes worden, als de spanning stijgt.

Met de mouw van zijn nieuwe overhemd wist hij het zweet van zijn voorhoofd. Dat een beetje gestreept achterblijft. En de mouw vertoont nu behalve op okselhoogte, ook onder de elleboog een donkere vochtplek. Maar daar komt straks het jasje over, denkt Het Nieuwe Lid.

En zucht.

Over de stoel hangt het vaalblauwe jasje. Modern, had die aardige verkoopster gezegd. Maar nu heeft hij toch zijn twijfels. En klauwt plots naar zijn binnenzak. Mooi. Het briefje zit er nog.

Want hoewel hij weet wat erop staat, wil hij het toch maar liever bij zich hebben.

Zo Waarlijk Helpe Mij God Almachtig, staat er. Zijn tekst.

Stel je voor, dat hij op het moment suprême

Nee, daar moet hij nu niet aan denken. Natuurlijk gaat er niks mis. Hij kan het! Zegt zijn vrouw.

Maar Het Nieuwe Lid is inenen minder overtuigd. En leest het briefje nog eens langzaam door.

Waarna hem wel twintig twijfels tegelijk bekruipen. Hoe weet hij waar hij moet gaan zitten? Wie zegt het wanneer hij aan de beurt is? Misschien moet hij wel plassen. Maar na een wijle stokken die vreselijke gedachten.

Om drie woorden als landmijnen vanuit zijn hoofd te laten doorknallen naar zijn onderbuik. Alles beeft, alles trilt aan Het Nieuwe Lid. En die drie vreselijke woorden blijven maar mokeren. Telkens weer.

Joost. Van. Hoek. Joost. Van. Hoek.

Vanavond gebeurt het. Zoals hij straks kijkt, zal hij vier jaar lang de lezers van Het Weekblad aankijken. Gaat het nu mis, dan gaat het voorgoed mis.

En hij oefent rap tien verschillende gezichten in de spiegel. Die hem geen van alle bevallen.

En plotseling komt er iets fatalistisch over Het Nieuwe Lid. Hij kan het zelf nauwelijks geloven. Maar diep, heel diep verscholen in zijn binnenste, klinkt zacht maar helder het stemmetje.

'k zie wel, zegt het stemmetje.

En Het Nieuwe Lid zegt het na. Eerst zachtjes, maar allengs luider. Totdat hij het tenslotte uit alle macht uitschreeuwt tegen de spiegel.

'k zie wel!!!

En bezorgd steekt zijn vrouw haar hoofd om de hoek bij de deur. Maar als ze hem zo ziet staan, zegt ze niks. Doch glimlacht.

En als ze weg is, graait hij het papiertje uit zijn jaszak en scheurt het onder nog te kijken in zestien stukken. Die hij een voor een de papierhand laat indwarrelen.

Hij is niet bang. Hij kent zijn tekst.

En als de burgemeester hem die avond de fatale vragen stelt, recht Het Nieuwe Lid de rug. En met een stem als de Big Ben antwoordt hij met een erm: 'Ja, ik wil!'